

CHỈ MỘT LẦN NỮA THÔI, CHÚA ÔI

 [Hội chúng hát, *Chỉ Tin Mà Thôi*—Bt.] Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu. Với đầu chúng ta cúi xuống và lòng chúng ta cúi xuống trước Đức Chúa Trời, sự bế mạc của đại hội đồng này, lễ hân hỉ mà chúng ta đã có ở đây, và chung quanh Lời của Chúa, Tôi tự hỏi, tối nay, nếu lòng chúng ta không chỉ đang nổ tung vì điều gì đó từ Đức Chúa Trời. Nếu đúng vậy, chúng ta hãy giơ tay lên với Ngài, và nói, chỉ nói, “Đây là lời thỉnh cầu của con, Chúa ôi. Ngài biết đấy.”

² Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, bây giờ hãy nhìn xuống bàn tay chúng con. Chúng giơ tay lên, có nghĩa là chúng con đầu phục tất cả cho Ngài. Cha biết chúng con cần gì, và chúng con cầu nguyện để Ngài sẽ đáp ứng nhu cầu của chúng con. Đôi khi những mong muốn của chúng con nhiều hơn những nhu cầu của chúng con. Nhưng, Cha ôi, Ngài đáp ứng nhu cầu của chúng con, bởi vì chúng con có thể cầu xin điều đó với đức tin. Ngài đã hứa Ngài sẽ làm điều đó. Nhân Danh Chúa Jesus Christ, con cầu xin điều đó. A-men. A-men.

Bây giờ anh chị em ngồi.

³ Tối Anh Moore, và Chị Moore, Anh Brown và anh ấy, Anh Lyle, Anh Boutliere, và tất cả những người tốt đẹp này ở đây của hội thánh, những ủy viên trị sự, những chấp sự, bất kể họ có thể là gì, Tôi chắc chắn biết ơn vì cơ hội này và thời gian tuyệt vời mà tôi đã được ở đây. Những nhà sáng lập vĩ đại này đã đến đây cách đây nhiều năm, với những mảnh giấy trong gót giày của họ, và đã đưa ra một nỗ lực tận tụy không ích kỷ để mang đến nơi thờ phượng này ở đây, và những người này. Tôi nghĩ Shreveport mắc nợ rất nhiều với con người như Jack Moore và những người này như thế này ở đây. Một nỗ lực không mệt mỏi và không vị kỷ, họ đã cố gắng thiết lập một nơi mà Ánh sáng của Đức Chúa Trời và Sự sống của Đức Chúa Trời, có thể đến với những người nam và nữ đang đi lại, những người sẽ ghé vào và tận hưởng những buổi nhóm. Xin cho nó

tồn tại lâu dài, với sự đến của Chúa Jêsus, cho đến khi Ngài hoàn tất với nó.

⁴ Và tôi rất thích các hội chúng, sự hưởng ứng tốt đẹp của anh chị em đối với—với chức vụ, với những Sứ điệp. Và những điều vĩ đại mà Đức Chúa Trời đã làm cho chúng ta, nó thật sự không giới hạn. Và chúng ta sẽ không bao giờ biết nó có ý nghĩa gì cho đến khi chúng ta vượt qua phía bên kia, bởi vì hạt giống đã được trồng mà sẽ đến với sự sống trong những ngày phía trước chúng ta. Và nhiều người đã được chữa lành, có lẽ vào lúc này không biết gì về điều đó, sau một thời gian anh em thấy nó đã biến mất. Và chúng ta thấy điều đó rất nhiều, nó không chỉ là những gì anh em thấy xảy ra; anh em không bao giờ biết điều gì sẽ xảy ra, điều gì sẽ xảy ra, như kết quả của nó. Và tôi tin rằng sẽ—sẽ không có bất kỳ người nào yếu đuối sẽ rời khỏi buổi nhóm này, nhưng họ có đủ đức tin để biết rằng công việc đã được thực hiện, và sẽ được khỏe mạnh.

⁵ Vì những ai đã giơ tay lên với Đấng Christ, vì phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, và nhiều điều khác, và những—những công việc của ân điển mà anh em mong muốn Đức Chúa Trời làm việc với anh em, Tôi thật sự tin rằng mỗi người trong anh em sẽ được đầy dẫy Đức Thánh Linh, mỗi người. Đừng quên Sứ điệp của tôi, về *Dấu Hiệu*. Anh em phải ở lại với điều đó. Hãy nhớ, hãy biểu lộ Dấu Hiệu.

⁶ Bây giờ chúng tôi phải đi ngay đến Arizona, và Yuma, và Phoenix. Và rồi chúng tôi sẽ trở lại miền Nam ở đây. Tôi thật sự không biết hành trình, thật sự nó là gì. Nhưng chúng ta sẽ ở đây, tôi nghĩ, nó ở hạ lưu Louisiana lần nữa, khoảng tháng Hai, ở đâu đó ở đây tại Louisiana, và Dallas. Và tiếp tục đi vào, qua Georgia, xuống trong đó, và rồi đến Florida. Và rồi chúng tôi được cho là sẽ đi đến châu Âu từ đó, cho đến tháng Sáu. Và rồi chúng tôi trở lại đây, qua tháng Bảy và đến giữa tháng Tám. Và rồi quay trở lại, đi xuống phía dưới trái đất, ở Nam Mỹ...không phải Nam Mỹ, Nam Phi. Và vào ngày hai của tháng Chín, năm 1964 sắp đến này, ý Chúa, chúng tôi bắt đầu ở—ở Durban, Nam Phi, nơi mà chúng ta đã thấy ba mươi ngàn người đến với Chúa, cùng một lúc. Anh

Julius Stadskev đang ngồi ở đây, đã có mặt tại buổi nhóm vào lúc đó. Tôi nghĩ điều đó đúng.

7 Và tôi đoán Anh Julius đã được giới thiệu, người đã viết quyển sách *Một Tiên Tri Thăm Viếng Nam Phi*. Tôi...Chị Stadskev, không nghi ngờ gì, đang ở đâu đó ở đây. Tôi—tôi không thể đặt chị ấy chỉ...vâng, vâng, bây giờ tôi làm, và những—những đứa trẻ. Tôi nhớ, cách đây vài năm, Minneapolis, họ còn là những đứa trẻ nhỏ; bây giờ tôi phải ngược lên nhìn họ, họ là những chàng trai và cô gái to lớn.

8 Chị Stadskev ở đây, cách đây không lâu, điều đó thật sự đã làm cho lòng tôi quay cuồng, một người mẹ trẻ, chị đã mất đứa con của mình. Và Chúa đã...thấy thích hợp để cất nó đi. Và chị ấy đã gọi cho tôi, và chị muốn...Họ sẽ đưa tôi bay qua nước Đức. Và vị bác sĩ đã rất tử tế chờ đợi, để đứa bé nằm ở đó. Đứa bé chết đột ngột, một bé gái bị bầm, đáng yêu. Và Chị Stadskev đã mất mẹ mình, và chị ấy đã rất đau đớn chịu đựng sự mất mát đó. Đứa bé này chắc chắn đã có những điều tốt nhất của chị. Và chị ấy đã nghe điện thoại, từ nước Đức đường dài, và muốn bay qua đó. Và tôi nói, “Chị Stadskev...”

9 Chị đã xưng nhận đức tin của mình, rằng chị tin rằng Chúa Jêsus đã sai tôi đến cho công việc trong những ngày sau rốt, và chỉ là một lời chứng trung thành mà không ai có thể đưa ra, và chị muốn nói điều đó với tất cả tấm lòng. Chị ấy đã thấy Chúa là Đức Chúa Trời làm những việc như thế, khiến người chết sống lại sau khi họ đã chết. Nhưng, anh chị em thấy, anh chị em thực sự, nhiều như tôi...Thật là, thật là một sự vinh hiển đối với Đức Chúa Trời, trong nước Đức và mọi thứ! Nếu tôi có thể làm điều đó, chính tôi, tôi sẽ làm nó. Nhưng, điều đầu tiên, chúng ta không được đi cho đến khi chúng ta biết mình đang đi vì điều gì.

10 Vì vậy tôi đi ra và cầu nguyện. Và tôi nghĩ chị ấy ở lại chờ điện thoại trong thời gian đó, suốt đêm. Và ngày hôm sau tôi đi vào, không có gì cả. Một lần nữa Meda nói, vợ tôi, nói, “Chị Stadskev đã gọi hai lần. Có lời nào từ Chúa chưa?”

Tôi nói, “Không có gì cả.” Và tôi đã nói...

11 Ô, tôi đi ra ngoài, cầu nguyện lần nữa. Tôi đã ở trong rừng đêm đó. Rồi, dĩ nhiên, đứa bé phải được lo liệu. Và rồi ngay khi tôi đang đi vào, Chúa Jêsus, một khái tượng đập vào, đang đứng trước mặt tôi. Và tôi nghe tiếng Ngài phán, “Đừng quở trách điều đó. Đó là bàn tay của Chúa.” Vì vậy tôi biết rằng Đức Chúa Trời, vì lý do nào đó, đã mang đứa con bé bỏng của chị đến miền Vinh hiển, và điều đó chắc chắn chống lại ý muốn của Chúa dành cho tôi để nói bất cứ điều gì trái ngược với nó.

12 Và rồi tôi nghĩ, “Ồ, đó sẽ là một sự thất vọng lớn. Nhưng một điều mình đã làm, mình để ý đến Chúa. Mình đã làm những gì Ngài đã phán bảo mình.”

13 Ở đây cách đây không lâu, tôi nhận được một lá thư từ một mục sư ở trên đó, và ông đã tuyên bố bởi một số mục sư truyền đạo khác nữa. Ông ấy nói, “Người...” Và ông ấy, tôi nghĩ, ông ấy có thể là một tín đồ Lutheran người Đức. Tôi không chắc lắm. Nhưng ông ấy nói, “Có một điều mà tôi có thể ngưỡng mộ về Anh Branham. Khi tất cả sự phấn khích đang diễn ra, ông vẫn vững vàng cho đến khi ông có một quyết định rõ ràng từ Đức Chúa Trời, thì ông ấy biết mình đang làm gì.”

14 Và đó là cách duy nhất anh em có thể làm những điều đó, là trước tiên nghe từ Chúa, khi Ngài phán bảo. Nếu Ngài bảo tôi, tối nay, rằng hãy đi lên đó và làm sống lại từ nghĩa trang đó, Tổng thống Kennedy, Tôi sẽ mời cả thế giới đến, xem nó được thực hiện, vì tôi đã có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Thấy không? Bây giờ, nhưng làm sao tôi có thể nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY,” cho đến khi Chúa đã phán vậy? Thấy không? Thấy không?

15 Nhiều lần, mọi người trở nên phấn khích và đi theo những ấn tượng và những điều như thế, và những gì tinh thần tốt nhất của họ có thể suy nghĩ. Điều đó không phải luôn luôn đúng. Hãy chờ đợi cho đến khi Ngài nói với anh em, và anh em biết điều đó, thì anh em đã có một cách chính xác. Anh em không phải đoán về điều đó. Ngài đã nói với anh em, đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Thế thì Ngài đã phán với anh em, thì anh em có thể đi nói những gì Ngài đã phán. Cho đến lúc đó, anh em có thể đi và làm mọi thứ anh em có thể, làm những gì anh em có thể làm chính mình,

nhưng anh em không thể chắc chắn cho đến khi Đức Chúa Trời đã phán vậy. Thế thì anh em chắc chắn.

¹⁶ Trên băng ghi âm của *Mấy Giờ Rồi, Thưa Quý Vị?* Nhiều người trong các bạn đã có băng ghi âm, đấy. Tôi có thể nói cho các Chi hội và bất cứ nơi nào khác, và nói, “Đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Tôi sẽ gặp bảy Thiên sứ. Và điều sẽ được biết đến, trên các nước, đấy. Và điều gì đó sắp xảy ra, vì Ngài đã phán với tôi.” Nó đấy, đấy, chỉ ba tháng sau đó. Thấy không? Và tất cả những điều khác này, khi anh em...Khi Chúa đã phán điều đó, nó phải xảy ra.

¹⁷ Đó là lý do mà tôi biết rằng Lời Ngài là hoàn hảo. Cho dù người ta nghĩ gì về Nó, Đó là Lời của Đức Chúa Trời. [Anh Branham vỗ nhẹ Kinh Thánh của mình—Bt.] *Điều đó đúng, đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.* Đấy, đó là, và chúng ta biết rằng điều đó đúng.

¹⁸ Chúa Jêsus đang đến. Khi nào? Tôi không biết. Hình thức gì, Ngài sẽ đến như thế nào? Tôi có một ý kiến, nhưng tôi—tôi không biết. Nó được chép trong *Đây*, Ngài phán, “Ta, nếu Ta được cất lên,” Ngài sẽ kéo mọi người theo với Ngài, và Ngài sẽ đến lại. Tôi biết Ngài đang đến.Ồ, đó là chắc chắn. Và không thành vấn đề với tôi khi nào. Thấy không? Nếu đó là tối nay, hoặc nếu là năm sau, hoặc nếu đó là một ngàn năm nữa, thật sự Ngài đến vậy! Tôi có Sự sống Đời đời. Tôi sẽ không già hơn nữa, tôi chỉ sẽ ở đó khi Ngài đến. Chỉ thế thôi. Đó là, đấy, đối với tôi không thành vấn đề khi nào, như thế nào, cách nào Ngài làm điều đó, cứ như vậy tôi ở đó!

¹⁹ Và Ngài đã hứa với tôi rằng tôi sẽ ở đó, và Ngài đã ban cho tôi Sự sống Đời đời rồi, bởi vì Ngài phán, “Kẻ nào có thể tiếp nhận Lời Ta và tin vào Đấng đã sai Ta, thì có Sự sống Đời đời; và sẽ không đến sự phán xét, nhưng đã vượt qua sự chết mà đến với Sự sống.” Điều đó đủ tốt cho tôi. Ngay tại đó, đó là sự tuyệt đối của tôi. Đó là sự tuyệt đối của tôi. Ngài đã hứa điều đó. Không có cách nào để nó từng thất bại. Nó thật sự không thể sai, không hơn gì Đức Chúa Trời có thể sai. Và Đức Chúa Trời không thể sai. Đó là một điều mà Đức Chúa Trời không thể làm, thất bại. Ngài không thể sai. Anh chị em không vui vì điều đó sao? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]Ồ, chao ôi!

20 Khi tôi bắt đầu thấy những năm được tính đến, và—và bắt đầu thấy hai hay ba buổi nhóm mỗi ngày, đang bắt đầu làm cho tôi mệt mỗi một chút, điều mà trước đây nó không làm phiền tôi. Nhưng rồi tôi nghĩ, “Ồ, điều đó có gì quan trọng?”

21 Tôi muốn hỏi anh chị em đôi điều, chúng ta chỉ là những người ở nhà, vì vậy tôi muốn, điều gì xảy ra nếu tối nay anh em tám mươi tuổi, hay anh em mười lăm tuổi tối nay? Nếu anh em đã tám mươi tuổi, và anh em sống cho đến thời điểm này tối mai, anh em sẽ sống lâu hơn nhiều, nhiều trẻ em mười sáu tuổi. Anh em có bao giờ nghĩ về điều đó không? Anh em chắc chắn sẽ vậy. Anh em ở đây vì một mục đích, để hầu việc Đức Chúa Trời. Vì vậy, có gì khác biệt, nó là thời đại đối với anh em? Cứ hầu việc Đức Chúa Trời.

22 Nếu Đức Chúa Trời đến với tôi và phán, “Ta muốn người đi đến trái đất,” và—và tôi đã ở trên đó và Ngài phán, “hãy đi đến trái đất, Ta sẽ cho người một khoảng thời gian trăm năm của tri thức, nhưng Ta muốn người chia phần những năm của—của người. Những năm nào người muốn lấy, hai mươi lăm năm đầu tiên, hai mươi lăm thứ nhì, hai mươi lăm thứ ba, hay hai mươi lăm năm cuối cùng?”

23 Tôi sẽ nói gì? Ồ, nếu tôi định đặt thời gian của mình ở đây là, ồ, một cầu thủ bóng đá hay một vận động viên, hay điều gì đó, tốt hơn tôi nên lấy số hai mươi lăm đầu tiên. Nếu tôi sẽ ở đây để làm một người thợ mộc, hay một người nào đó như thế, ồ, tốt hơn tôi nên lấy hai mươi lăm thứ nhì. Nhưng nếu tôi muốn hầu việc Chúa, tôi sẽ lấy hai mươi lăm, từ bảy mươi lăm đến một trăm, bởi vì, tôi đã có sự tích lũy của nhiều kiến thức đó, tôi biết nhiều hơn về nó. Thấy không? Chừng nào tôi có thể đứng trên hai chân của mình và đi lại, thì điều làm tôi già có gì quan trọng? Tôi ở đây để hầu việc Chúa, và chính là điều đó. A-men. Điều đó khá đủ cho tôi. Ngài đã hứa điều đó.

24 Bây giờ tôi muốn cảm ơn mỗi người trong các bạn, vì lòng tốt của các bạn. Và tin cậy điều đó, ý Chúa, rằng—rằng chúng ta sẽ gặp lại nơi nào đó trên trái đất này; nếu không ở đây nữa, chúng ta sẽ ở phía bên kia. Và xin Chúa ban phước. Và tôi muốn cầu nguyện trên những chiếc khăn tay này. Ngay khi chúng ta

đi vào Sứ điệp, chúng ta không biết chính xác điều gì sẽ xảy ra. Chúng ta đã cố gắng tổ chức hai đêm trong...ba, khoảng ba đêm; trong năm hay sáu, năm đêm, tôi tin, Chúa đã ban cho chúng ta một sự kêu gọi giữa dân sự, kêu gọi dân sự ra, nơi Chúa sẽ chữa lành cho họ. Và rồi chúng ta đã có một đêm, tối hôm qua, chúng ta mang đến mọi người nào muốn được cầu nguyện, ngay qua hàng người cầu nguyện và cầu nguyện cho họ. Và tôi đã hy vọng rằng tôi không thất bại ở bất cứ nơi nào để cố gắng làm mọi thứ mà tôi biết cách làm, để chúng ta ở trong tình trạng thuộc linh, và tình trạng thể chất tốt hơn, tối nay, so với khi chúng ta đến đây khoảng bốn hay năm đêm trước. Nếu tôi thất bại, xin Chúa tha thứ cho tôi, và anh em tha thứ cho tôi.

²⁵ Bây giờ cho Sứ điệp kết thúc, và tôi sẽ cố gắng làm cho nó thật nhanh như có thể được, bởi vì tôi—tôi giằng dài. Và tôi đã nói với hội chúng của tôi, và vân vân, rằng, bắt đầu từ đầu năm, tôi sẽ cố gắng. Tôi đã cố gắng điều đó trong ba mươi lăm năm qua, kể từ khi tôi ở trong chức vụ, để cắt giảm từ hai giờ này, và vân vân, xuống còn ba mươi phút. Nhưng, tôi rất chậm chạp, tôi không thể nói những gì tôi muốn nói, trong ba mươi phút, là điều duy nhất. Tôi là người miền Nam, anh em biết đấy, và vì vậy tôi—tôi phải làm vậy. Tôi không thể nghĩ về nó quá nhanh. Tôi chỉ phải chờ xem. Tôi phải chờ đợi Ngài, cho những lời của tôi. Vì vậy, nhưng tôi—tôi...chỉ chừng nào tôi có thể chờ đợi Ngài, và anh em sẽ kiên nhẫn với tôi.

²⁶ Bây giờ chúng ta hãy đọc câu Kinh Thánh nào đó, để chúng ta biết rằng điều này sẽ không qua đi. Và sau khi chúng ta có một buổi nhóm nhỏ với nhau về tình bạn và trò chuyện, trước khi chúng ta đến gần phần thiêng liêng thực sự này của buổi nhóm, mang Bánh Sự Sống, chúng ta hãy cầu nguyện lần nữa.

²⁷ Lạy Chúa Jêsus, giờ này chúng con biết ơn Ngài. Tất cả chúng con hướng về Ngài, để cảm ơn Ngài vì những ngày và đêm tuyệt vời này của sự hầu việc, sự thông công chung quanh Lời, và với dân sự. Chúng con biết ơn, Chúa ôi. Linh chúng con đã được cất lên, và chúng con rất biết ơn rằng chúng con đã có thể ngồi trong các nơi trên Trời với Ngài. Và bây giờ, Cha ôi, vào đêm vĩ đại và cuối cùng này của bữa—bữa tiệc yêu thương, xin Ngài đứng giữa

chúng con, lần nữa tối nay, và kêu lên, “Kẻ nào khát, hãy đến cùng Ta.” Xin nhậm lời, Chúa ôi. Chúng con biết Ngài sẽ nhậm, bởi vì Ngài làm điều đó. Đó là cách làm của Ngài, và Ngài không bao giờ thay đổi nó. Và con cầu nguyện, Chúa ôi, rằng Ngài sẽ bẻ Bánh Sự Sống, cho chúng con. Xin cho chúng con có thể tiếp nhận Lời đó vào lòng mình, điều đó sẽ mở ra một nguồn phước hạnh cho tất cả chúng con. Xin ban phước cho việc đọc Lời, và giúp con khi con cố gắng bẻ Bánh Sự Sống, cho hội chúng, cho bất cứ nhu cầu nào. Trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

28 Chúng ta hãy lật tới—Sách Các Quan Xét, Các Quan Xét của Y-sơ-ra-ên. Và tôi muốn lật đến chương thứ 16 của Các Quan Xét, để đọc một phần của—của Lời. Các Quan Xét, chương thứ 16, và tôi muốn đọc câu 27 và 28.

Bấy giờ đèn đầy những người nam và người nữ; và hết thấy các quan trưởng của Phi-li-tin—người Phi-li-tin đều ở đó; và trên mái đền có độ ba ngàn người nam và nữ, xem—được xem trong khi Sam-sôn làm trò.

Và Sam-sôn đã kêu cầu CHÚA, mà thưa rằng, Ôi Chúa là ĐỨC CHÚA TRỜI, xin nhớ đến con, con cầu xin Ngài, và xin ban sức lực cho con, Con cầu xin Ngài, chỉ một lần này thôi, Ôi Chúa, hầu cho con có thể đồng thời được báo thù dân Phi-li-tin về sự mất hai con mắt của con.

29 Thật là một cảnh tượng đáng thương! Và chủ đề nhỏ này, tôi sẽ lấy ra một đề tài từ nó, gọi là: *Chỉ Một Lần Nữa Thôi, Chúa Ôi. Chỉ một lần nữa thôi!*

30 Chắc hẳn là một ngày nóng nực. Họ đã có một lễ kỷ niệm lớn. Và nó làm cho tôi cảm thấy tồi tệ, mỗi lần tôi nghĩ về nó, bởi vì bản chất của lễ hội tôn giáo đó. Anh em biết đấy, một lễ kỷ niệm thì được thôi, nhưng đó là theo bản chất của lễ hội. Và đây là một lễ hội mà tôi chắc chắn không thích nhắc đến. Nó ở trong xứ của người Phi-li-tin. Và họ đang ăn mừng, điều đó thật khiến tôi cảm thấy tồi tệ khi nói điều đó, “chiến thắng trên các đấng tở của Đức Chúa Trời.” Đấng tở không vâng lời của Đức Chúa Trời đã mang đến sự sỉ nhục trên Danh Chúa, và sa ngã trong sự thất bại, và những người Phi-li-tin này đang ăn mừng thời—thời giờ chiến

thắng vĩ đại, rằng “thần cá của họ đã chiến thắng đầy tớ của Đức Giê-hô-va.”

31 Ước gì đó không phải là một đề tài để bế mạc một buổi nhóm! Nhưng tôi cảm thấy được dẫn dắt, khi tôi đang xem qua khoảng năm hay sáu trăm đề tài mà tôi đã có ở đó, mắt tôi nhìn xuống dòng chữ này ở đây, và tôi nghĩ, “Tôi tin rằng tôi sẽ chỉ nói về điều đó một lát tối nay.” Và có lẽ đó là những gì Đức Thánh Linh muốn chúng ta biết về điều gì đó ở đây. Sự...về...

32 Ngày nóng nực, tôi tin, và những cửa lễ đang cháy trong ngọn lửa chung quanh thần cá vĩ đại này, và có ba ngàn người Phi-li-tin nhìn xuống cặp đôi khi họ bước vào sân vận động lớn. Nó phải giống như một cái nấm, cách mà họ đã bố trí nó. Giống như, tôi muốn nói, điều gì đó theo thứ tự của một—của một cây nấm hay một loại nấm độc, lật lên như thế này, với hai trụ hỗ trợ vĩ đại, hay—hay những cây cột, giữ lấy sân vận động, khi nó ngồi giống như nhiều hơn trên hình dạng này, có lẽ, để mọi người trong sân vận động lớn này có thể nhìn xuống nơi giải trí mà đang diễn ra trên tầng chính.

33 Và những lãnh chúa ăn mặc bảnh bao dự buổi nhóm đó, và những quý bà trang sức đẹp đẽ của họ đã có mặt tại buổi nhóm. Và tất cả họ đều dừng lại đột ngột, để nghiêng về phía trước, sự kiện chính sắp xảy ra. Đôi khi chúng ta có, những gì chúng ta gọi, những màn mở đầu, họ...và rồi phần giới thiệu, khúc dạo đầu cho sự—sự kiện chính. Và họ đã có nhiều sự giải trí, như đôi khi họ đã làm, dâng của lễ và giết chết, và vân vân. Nhưng bây giờ sự—sự kiện chính sắp xảy ra, và tất cả đám người của lễ hội tốt đẹp này, của tất cả...của các vùng trong xứ của người Phi-li-tin. Họ đã đứng dậy, bởi vì họ là một—một đặc quyền. Họ đang ngồi trên đó, trong cái to lớn này, mà chúng ta gọi nó, giống như một cây nấm. Và có lẽ những người nghèo, và vân vân, đã ở dưới đây trên—trên sàn nhà. Nhưng họ ngồi lên nơi mà họ có thể nhìn rõ, và xem tất cả những trò giải trí. Nó là một—nó là một chỗ ngồi của những người danh tiếng. Ba ngàn người trong số họ! Không khí hôi thối với đồ uống, say sưa vui chơi cả ngày, say xỉn và lải nhải, và có thái độ nóng nảy, cách một người say rượu cãi nhau ầm ĩ có thể là như thế. Và tất cả họ đều đứng lên,

bởi vì sự kiện chính—sự kiện sắp xảy ra, và họ nhường người lên. Họ muốn có một cái nhìn thật rõ. Họ không thể bỏ qua điều này, vì đây là sự kiện chính.

³⁴ Họ đã thấy gì? Một cậu bé dẫn một người mù đi ra giữa nền nhà, trong lễ kỷ niệm của thần cá, Đa-gôn. Cậu bé đã dẫn người mù, tầm vóc to lớn, đi loạng choạng này, bị mù, tới bên cái cột, và ông đứng bên cạnh cột, để làm trò hề.

³⁵ Vì vậy đây là Sam-sôn, một người mà là một—một đầy tớ xuất sắc của Đức Chúa Trời, bây giờ ông đứng đó, bị sỉ nhục, mù lòa, yếu đuối, một sự ô nhục. Đó là bức tranh về một—về một thể hệ sa sút, đồi bại tinh thần. Đó là một bức tranh về—về một—về một dân tộc đã đánh mất sự nắm giữ của nó với Đức Chúa Trời. Đó là một bức tranh về một hội thánh đã đánh mất sự nắm giữ của nó đối với Lời Đức Chúa Trời, bởi vì đó là những gì Sam-sôn đại diện ở đây. Nhục nhã, suy sụp, ông ở trong tình trạng khủng khiếp khi ông ngồi đó, hay đứng đó, thì đúng hơn. Vì vậy anh em có thể tưởng tượng ông đang đứng, con người vĩ đại này mà, một thời, những gì ông có thể làm; và ở đây ông đang đứng đây trong tình trạng đó, bị sỉ nhục, như tôi đã nói, bị suy sụp, một biểu tượng mà tôi muốn tuyên bố tối nay. Biểu tượng này tượng trưng cho chính thời đại mà chúng ta đang sống bây giờ, tình trạng của hội thánh bây giờ; bị suy sụp, ra khỏi Lời của Chúa; bị sỉ nhục, ra khỏi vị trí của nó. Và câu hỏi đang đến, ngày nay, chữ viết tay trên tường và ai có thể đọc được nó? Họ không biết gì về điều đó.

³⁶ Chúng ta hãy lấy và tra xét tâm trí của những người Phi-li-tin đó. Chính cái tên của người này, Sam-sôn, đã có lúc, khiến cả dân tộc đó run sợ, chỉ cần nhắc đến Sam-sôn, bởi vì Đức Chúa Trời đã ở cùng ông. Và các dân tộc run sợ vì chính tên của ông.

³⁷ Đó là cách giống như trước đây, Danh của Chúa Jêsus Christ, nhưng bây giờ Nó được dùng như một lời nguyện rửa, những trò đùa. Dường như không còn sự tôn kính với Nó nữa. Khi mà, Danh đó ở trên mọi tên đã từng được đặt tên trên những tiếng phàm trần. Đó là một Danh mà thậm chí Nó được tôn cao trên mọi danh trên Trời, mọi danh trên đất, và tất cả gia đình trên Trời và dưới đất được Đặt tên Nó. Và tuy nhiên con người dùng

Nó trong những lời nguyện rửa, các thành viên giáo hội sử dụng Nó để làm trò đùa, và nhiều nhà lãnh đạo tôn giáo báng bổ Nó với những tín điều của họ. Đó là lý do mà chúng ta bị sỉ nhục, khi đối mặt với chủ nghĩa cộng sản, đạo La mã, và đạo Tin Lành, và những thứ đang dấy lên trên trái đất ngày nay. Và đó là lý do mà chúng ta bị sỉ nhục. Chúng ta nên biết những câu trả lời này. Đức Chúa Trời đã có điều đó trong Sách của Ngài, cho thời đại này, nhưng chúng ta đã đi đến điều gì khác, quên mất Nó.

38 Nhiều người trong số những người Phi-li-tin này, khi họ đứng đó, trong số họ là những chiến binh vĩ đại, không nghi ngờ gì... Người nào đó đã thông báo, rằng, “Sự kiện tiếp theo là Sam-sôn.” Nhiều người trong số những chiến binh đó, với những người phụ nữ trang sức đẹp đẽ và ăn mặc thanh lịch của họ, nhìn qua lan can và nhớ đã thấy Sam-sôn đứng trong một cách khác, lần nọ khi Thần của Chúa ở trên ông; đang đứng với một cái xương hàm của con la, trong tay ông, với một ngàn người Phi-li-tin đang nằm chung quanh ông. Và họ đã chạy đến một tảng đá ở đâu đó, để trú ẩn.

39 Khi một người nhặt xương hàm của một con la đang nằm trên sa mạc, bất cứ ai biết rằng một người đụng vào một tảng đá hay bất cứ thứ gì, với cái xương đó, nó sẽ vỡ tan thành từng mảnh. Và những chiếc mũ sắt đó, một số trong chúng dày một tấc, đến một tấc rưỡi, bằng đồng thau. Và người này không phải là một chiến sĩ, và ông không phải là một người được huấn luyện để—để dùng gươm. Và những người Phi-li-tin được mặc một cái áo giáp, áo giáp mà thất lại, vạt áo phủ lên như một cái cửa sổ che bức màn mỏng, bằng kim loại để giữ cho những ngọn giáo và các thứ không đụng vào họ; và cũng có những mũ sắt, và với những cái khiên, và với những ngọn giáo. Và họ bao vây người này, Sam-sôn, và nghĩ, “Sự tốt nhất của đạo quân sẽ có thể bắt được người này.”

40 Và ông không có gì trong tay. Và ông đã tìm thấy một cái xương hàm khô cũ của con la, và ông bèn đánh, bên phải và trái, cho đến khi ông đánh bại một ngàn quân Phi-li-tin. Tại sao? Kinh Thánh nói, “Thần của Chúa đã ở trên ông.”

41 Ở đây ông đứng, khác hẳn bây giờ. Ông đã để lộ bí mật của mình. Và họ có thể nhớ rõ ông.

42 Có thể có một nhóm khác ở trên đó, có thể nhớ đêm nọ khi Đa-li-la đã làm ông mê mẩn trong thành—thành của—của Gaxa. Và họ đã đóng những cánh cổng lớn của họ, có lẽ nặng một tấn hoặc hơn, một cái, những cánh cổng lớn bằng đồng lớn vào thành phố, mà có những thanh sắt quay trở lại vào những tảng đá và đóng chặt, với những bản lề như vậy cho đến nỗi chúng ta không có được như vậy ngày hôm nay. Và họ nói, “Những người Phi-li-tin ở trên người, ở Sam-sôn.” Và nhiều người lính đứng chung quanh cổng thành, và không nói nên lời, khi ông có thể phá vỡ dây thừng và bước xuống. Và họ chạy tán loạn như một bầy gián vào ban đêm, khi đèn được bật lên. Thần của Chúa ở trên ông, vươn tới và giật một cái cổng ra, và giật cái cổng kia ra, và đặt nó trên vai ông và đi lên đồi, và ngồi xuống. Họ có thể nhớ điều đó. “Thật là một chiến binh tuyệt vời,” nhiều người trong số họ có thể nhớ điều đó, về việc nhìn thấy ông trong chiến thắng vĩ đại, “nhưng hãy nhìn ông bây giờ!”

43 Đó là bức tranh của hội thánh. Tôi có thể đọc trong Kinh Thánh, về hội thánh khi lần đầu tiên được đầy dẫy Đức Thánh Linh, những dấu kỳ phép lạ lớn đi cùng với những buổi nhóm của họ. Chúng ta có thể nhớ cách đây vài năm, bốn mươi hay năm mươi năm trước, khi hội thánh được đầy dẫy với cùng Quyền năng đó. Nhưng hãy nhìn vào nó ngày hôm nay, nó đứng bị lật trần. Điều gì đó đã lật trần nó, điều tương tự đã lật trần Sam-sôn, tất cả đều gây ra bởi việc lắng nghe một người đàn bà mà đã dẫn dụ ông. Và điều mà lật trần hội thánh, là lắng nghe tình trạng người đàn bà được tổ chức đó, Giê-sa-bên già đó. Chính điều mà Sam-sôn đã được đẩy lên để đánh thắng, đã đánh bại ông. Và giáo hội Ngũ Tuần, tối nay, đứng trong cùng những vết xe đổ đó. Chính điều mà nó đã được đẩy lên để đánh thắng, chủ nghĩa giáo phái, nó đã tự nhóm mình trở lại vào nó, và quyền lực của nó không còn nữa. Đúng thế. Quyền năng của Chúa đã lìa khỏi nó.

44 Chúng ta nên biết rằng mỗi lần, qua lịch sử, rằng một giáo hội đã từng được tổ chức, Đức Chúa Trời đã lìa bỏ nó ngay lúc

đó. Nó đã sa ngã xuống và không bao giờ sống lại. Và Ngũ Tuần là điều gì đó mà ra từ giáo phái, nhưng, đó là những gì, chúng ta đã chấp nhận sự lãnh đạo do con người tạo ra thay vì Đức Thánh Linh.

⁴⁵ Và đó chính xác là những gì Sam-sôn đã làm. Hãy suy nghĩ về điều đó, những gì phải đi qua tâm trí người đó trong khi ông đứng đó. Ông phải nghĩ về tất cả những chiến thắng vĩ đại mà Đức Chúa Trời đã ban cho ông, những điều vĩ đại mà Đức Chúa Trời đã làm với ông và cho ông; và làm thế nào điều đó, trong khi ông ở với Đức Chúa Trời, quyền năng của Thánh Linh Ngài, và niềm vui và sự bình an mà ông đã có khi ở với Đức Chúa Trời, và về Đức Chúa Trời và dân sự Ngài. Thật Sam-sôn đã làm Ngài thất vọng! Bây giờ, chính dân tộc mà Sam-sôn đã được dấy lên để hủy diệt, đã trói buộc ông.

⁴⁶ Và chính điều mà Đức Chúa Trời đã dấy lên Ngũ Tuần để làm, đã ràng buộc họ, bị tước lột sự thông công, bị tước lột quyền lực; những thành viên hâm hấp, làm ồn ào, nóng nảy. Những điều tốt đẹp, tuyệt vời, mọi thứ, nhưng họ sẽ tốt hơn nếu họ—nếu họ có chiếc trống Quân đội Cứu thế cũ, hay cây đàn ghi-ta nhỏ bé, ở góc phố nào đó lần nữa. Tôi thà có nó như thế, còn hơn là có những thánh đường của chúng ta mà chúng ta đang có, tốn kém hàng triệu đô-la.

⁴⁷ Nhưng ông đã đứng đó. Ông đã thất bại. Bây giờ ông là một người tù của chính dân tộc mà Đức Chúa Trời đã dấy ông lên để hủy diệt.

⁴⁸ Họ đã bắt ông làm những trò lừa đảo, để giải trí cho họ. Và đó là tất cả ngày hôm nay, một số loại mảnh lời quảng cáo nhỏ để cố gắng giải trí cho họ.

⁴⁹ Để cho một người nữ dụ dỗ ông ra khỏi Lời đã hứa của Đức Chúa Trời! Đó cũng là điều giáo hội đã làm, đã để một người đàn bà, Giê-sa-bên, “mẹ của những gái điếm,” được tượng trưng trong Khải huyền 17, dụ họ trở lại ngay với chất nôn mà họ đã mửa ra. Như Kinh Thánh nói, “Như heo đã rửa sạch rồi, lại lăn lóc trong vũng bùn, và chó liếm lại đồ nó đã mửa.”

⁵⁰ Và chừng nào con heo đó vẫn còn là một con heo, nó sẽ, bản chất của nó là một con heo, nó sẽ trở lại ngay với vũng bùn. Và, anh em, cách duy nhất anh em sẽ giữ anh ta ra khỏi hố bùn là thay đổi bản chất của anh ta.

⁵¹ Đó là cách duy nhất anh em sẽ nhận được bất kỳ sự khác biệt nào trong hội thánh ngày nay, nó phải có một sự thay đổi của bản chất. Và thay vì hệ thống giáo hội nào đó dẫn dắt những thầy giảng đi loanh quanh, nó sẽ lấy Đức Thánh Linh, qua Lời, để dẫn dắt họ trở lại với linh kính sợ Đức Chúa Trời đó lần nữa. Đúng thế. Nếu con chó nôn mửa và nó làm cho nó bị đau dạ dày, lần đầu tiên, điều đó sẽ không làm cho nó bị đau lần nữa sao? Và nếu Đức Chúa Trời kêu gọi chúng ta ra khỏi tình trạng lộn xộn như vậy, bởi vì...ồ, nó sẽ không làm điều tương tự lần nữa sao? Rồi chúng ta đi trở lại ngay với nó, giống như vậy. Nó sẽ không bao giờ được thực hiện.

⁵² Hệ thống Giê-sa-bên này, bây giờ bị mù về mặt thuộc linh, Tôi đang nói, với Lời Đức Chúa Trời, gia nhập chính họ vào ngay trong Hội đồng Giáo hội. Mọi thứ, sự giảng dạy phúc âm vĩ đại của chúng ta, chúng ta phải từ bỏ điều đó, để trở thành một tổ chức. Bởi vì, tất cả các tổ chức mà không thuộc Hội đồng Giáo hội này, tôi đã có bài báo về điều đó, rằng ngay cả khi hội thánh của anh em không ở trong Hội đồng Giáo hội này, trong thời gian khó khăn, họ có thể sử dụng nhà thờ của anh em để chứa đạn dược hay bất cứ thứ gì họ muốn. Và nếu người nào được bắt gặp đang cầu nguyện cho bất cứ ai, bên ngoài liên kết với Hội đồng Giáo hội này, có thể bị bắn, như một hành vi chống lại liên bang. Đúng vậy. Tôi đã nhận những tờ báo về điều đó, từ Washington. Anh em, họ sẽ ép buộc anh em vào điều đó. Đó là lý do tại sao tôi đã chống lại hệ thống tổ chức này. Chính là điều đó. Tôi phải giữ im lặng về nó là dấu hiệu của con thú, nhưng bây giờ đã đủ trễ cho đến khi anh em có thể biết đó là sự thật. Ừ-m. Thấy không? Đúng vậy. Chính xác là vậy.

⁵³ Bây giờ nó đã làm gì? Nó đã mang giáo hội đến, bị tước bỏ quyền lực của nó, không có gì ngoài cái tên, nó mô tả chính xác nó trong Khải huyền 3, Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê, đã chối bỏ Đấng Christ, và ở bên ngoài. Chính xác. Tại sao? Nó đã làm hoàn

toàn giống như mẹ nó đã làm, quay trở lại với giáo phái. Ngũ Tuần, được sinh ra từ giáo phái, được sinh ra từ đó; và ngay khi họ có một đám trẻ đến từ trường nào đó, và họ phải có những thần học viện và các thứ, thay vì những phòng cao. Và bây giờ, nhiều nhà thờ lớn, một người phải vượt qua bài kiểm tra của bác sĩ tâm lý trước khi người đó được phép trở thành một nhà truyền giáo hải ngoại. Hội thánh đầu tiên không phải trải nghiệm, một sự trải nghiệm của bác sĩ tâm lý, nhưng họ phải trải qua sự thử thách về Huyết của Chúa Jêsus Christ, điều đã tạo nên sự khác biệt.

54 Để ý, Sam-sôn đã để lộ bí mật của mình cho Đa-li-la. Cuối cùng nàng đã yêu ông và vũ về ông, và nói với ông rằng ông là một người tốt, nàng đã yêu ông như thế nào, cho đến khi nàng tìm thấy bí mật ở đâu, rồi nàng không tin vào bí mật đó.

55 Và đó chính xác là cách mà người mẹ già Giê-sa-bên đã làm với giáo hội Tin Lành, đã gieo vào. Và bây giờ họ đang thỏa hiệp trên một vài giáo lý nhỏ mà họ đã nói họ có, để họ có thể có sự hiệp nhất trên thế giới. Và nơi đầu tiên hội thánh tháo những nhánh tóc của mình cắt đi là tại Nicaea, và nó sẽ cắt tóc lại kể từ khi nó được ở đây. Đó là bí mật của nó, là Lời. “Nếu các người ở trong Ta và Lời Ta ở trong các người, các người có thể cầu xin điều gì các người muốn, điều đó sẽ được làm cho các người.” Đấy, đó là nơi họ đánh mất bí mật của họ. Bây giờ hãy nhìn họ, bị đánh bại giống như Sam-sôn. Các mục sư, thay vì được sinh ra...

56 Như David duPlessis đã nói một lần, “Đức Chúa Trời không có các cháu ngũ tuần.”

57 Nhưng đó là cách anh em nói, “Mẹ tôi là người ngũ tuần. Bà đã có một kinh nghiệm. Bà đã làm *điều này*. Cha tôi đã làm *như vậy-như vậy*.” Điều đó không liên quan gì đến anh em. Anh em phải có điều giống như vậy.

58 Bây giờ chúng ta có những thần học viện đào tạo ra những mục sư truyền đạo của chúng ta, và chúng ta đang xây những cái lớn hơn mọi lúc. Và—và chúng ta có những sinh viên tâm lý học. Và điều đó ổn thôi nếu anh em muốn dạy tâm lý học, nhưng tôi không quan tâm đến tâm lý học. Tôi chỉ muốn biết Chúa Jêsus Christ, đó là tất cả những gì tôi—tôi...tất cả những

gì tôi muốn biết, là Ngài. Bây giờ chúng ta thấy rằng chúng ta đã có nó. Chắc chắn nó phải ứng nghiệm lời tiên tri của Ti-mô-thê Nhì chương 3, nơi mà họ sẽ là, “hâm hăm,” anh em biết đấy, “hay nóng giận, lên mình kiêu ngạo, những người yêu thích sự vui chơi nhiều hơn là yêu mến Đức Chúa Trời, và những kẻ hay phao vu, không tiết độ, và—và dữ tợn, và những kẻ thù người lành.”

⁵⁹ Nó đã làm gì với chúng ta? Nó hầu như đã làm cho phụ nữ Ngũ Tuần của chúng ta trở thành một nghệ thuật quảng cáo của Hollywood. Đúng vậy. Trước đây thường là sai lầm khi đi xem phim, rạp chiếu phim. Nhưng bây giờ, anh em biết đấy, ma quỷ cứ đưa họ đến đó, nó đưa nó vào ngay trong nhà. Thấy không? Đúng vậy. Trước đây thường sai trái để làm điều đó. Trước đây các chị em chúng ta thường sai khi cắt tóc hay mặc đồ ngắn. Nhưng bây giờ thì không phải, không phải trong cách suy nghĩ Ngũ Tuần, trong tổ chức của họ. Nhưng nó vẫn sai, bởi Lời Đức Chúa Trời! Nhưng, anh em thấy đấy, họ đã có quyền cắt tóc của—của—của—của họ. Ừ-m. Thấy không? Và rồi họ nói, “Ồ, giáo hội của chúng tôi tin...” Tôi không quan tâm giáo hội của anh em tin điều gì. Chính là những gì Đức Chúa Trời đã phán! Đó là lý do nó đứng, ngày hôm nay, mà không có câu trả lời.

⁶⁰ Đó chính xác là cách Sam-sôn đã đứng. Sam-sôn cũng giống vậy. Ông đã phải nghĩ về những lỗi lầm của mình, khi ông đứng đó. Tôi không tin một người có thể đứng đó và suy nghĩ một cách nhay bén, ngoài những gì có thể suy nghĩ, biết, ông ở đây bây giờ, ông chỉ trở thành một—một—một vật cản đường. Thật là một tình trạng tuyệt vời, một người đàn ông to lớn đang đứng đó! Tất cả con người đã từng ở trong ông, theo như những gì tôi gọi là những cơ bắp, mỗi người trong số họ đều ở đó. Ông vẫn còn cơ bắp của mình. Ông vẫn có những cơ bắp to lớn của mình, ông có bắp tay to. Ông có những cổ tay to lớn. Ông có lẽ vẫn to lớn như xưa. Thành thật mà nói, giáo hội Ngũ Tuần lớn hơn rất nhiều so với trước đây, nhưng Đức Chúa Trời đã ở đâu? Chính là điều đó. Vâng. Khi ông đứng đó, nhớ lại những lỗi lầm của mình, ông nhớ lại điều gì đã gây ra điều đó trước tiên. Điều gì đã gây ra nó, trước tiên, không phải chính xác là đôi mắt tự nhiên của

ông, nhưng đó là khả tượng thuộc linh của ông, mà ông đã để cho Đa-li-la lôi cuốn ông vào đó.

61 Và đó là những gì đã cản trở hội thánh ngày nay, là, sự hiểu biết thuộc linh của Lời Đức Chúa Trời đã bị đánh đổi cho một đám tín điều. Đó là con mắt...Ma quỷ có, điều đầu tiên hẳn có thể làm, là đưa mắt ra ngoài, nói với anh em, “Đó là một đám thánh quá máu,” nói với anh em, “Đó là *điều này, điều kia*, hay *điều nọ*, hoặc hành động của ma quỷ nào đó, hoặc đó là thần giao cách cảm, hay điều gì đó theo thứ tự đó.” Nếu hẳn có thể đâm vào mắt anh em, anh em đang ở trong sự tối tăm.

62 Và để ý lời cầu xin đầu tiên của Sam-sôn trong lời cầu nguyện của ông, “Lạy Chúa, để con có thể báo thù cho hai mắt của con!” Ông biết đó là nơi rắc rối của mình đến. Để ý, những lọn tóc của ông đã mọc ra, nhưng ông đã bị mù. Ông sẽ phải đi loạng choạng, suốt những ngày còn lại của mình. Ông đã bị mù.

63 Chúng ta có thể có một bộ máy lớn như chúng ta đã từng có, và nhiều thành viên; nhưng điều đó có ích gì, nếu anh em bị mù với chính điều đang diễn ra trước mặt mình, và anh em không thể nhìn thấy nó? Những gì đang xảy ra ngay tại đây, ngày này qua ngày khác, cùng với dân sự, Đức Thánh Linh đang bày tỏ chính Ngài, và người ta không thấy điều đó. Đó là sự mù quáng, mù thuộc linh!

64 Họ đã đứng và xem Chúa Jêsus thực hiện những phép lạ, và vân vân, và tuyên bố chính Ngài là Đấng Mê-si, và họ không thể nhìn thấy nó. Ngài phán, “Họ có mắt, nhưng họ không thể thấy.” Họ đã bị mù.

65 Và Sam-sôn bị mù. Nhưng đây là những gì Sam-sôn đã nhận ra, rằng hội thánh chưa bao giờ đến, ông biết có khả năng trở lại lần nữa.

66 Nếu hội thánh có thể chỉ biết điều đó, một khả năng, nhưng con người ngày nay dường như chưa nắm bắt được khả tượng. Họ dường như không nắm bắt được điều đó, rằng có một khả năng. Nó không đi qua. Anh em có thể la lớn hơn một chút, vỗ tay nhiều hơn một chút, hay nhảy múa nhiều hơn một chút, không phải thế. Không. Nó trở lại với Lời; có khả năng trở lại và nhận

lấy Lời ở bên trong lần nữa. Anh em đã bỏ qua Nó ở đó. Để ý, họ ngồi chặt cứng. Ồ, chắc chắn rồi, vỗ tay chứ? Vâng, thưa quý vị. Nhưng, anh em thấy, đó là tất cả những cánh buồm, không có cái neo nào.

⁶⁷ Tôi đã thấy những người ngoại giáo vỗ tay, nhảy múa, nói tiếng lạ, và làm tất cả những điều đó, và thông giải nó, nhưng họ là những người ngoại giáo châu Phi. Chắc chắn. Tôi thấy họ đặt một cây bút chì xuống, và thầy phù thủy đó đứng đó và làm cho cây bút chì đó đứng lên, và chạy lên chạy xuống trên một nơi trên đó, và trở lại và chơi đùa, giống như, “cạo râu và cắt tóc, hai chuyện nhỏ,” và vẽ ra một thứ tiếng lạ và viết nó ra, và một người trong họ đứng đó, thông giải nó. Ồ, chào ôi!

⁶⁸ Anh em không thể trả lời dựa vào điều đó. Nhiều người trong họ nói tiếng lạ và họ chối bỏ chính những nguyên tắc của Chúa Jêsus Christ. Tôi đã lấy Kinh Thánh của mình, đặt Nó ngay cho một người; ông đang đứng đó, nói tiếng lạ. Và tôi nói, “Thưa anh, Đây mới chính xác.”

⁶⁹ “Tôi thậm chí không muốn thấy Nó. Vinh hiển thay Đức Chúa Trời! Tôi biết những gì Chúa Jêsus đã nói, tôi không quan tâm về phần còn lại của Nó. Ha-lê-lu-gia! Vinh hiển thay Đức Chúa Trời,” như thế. Tại sao, một người quay lưng lại với Lẽ thật và thực sự khoác lên mình một sự giả tạo như thế, để tránh khỏi việc nhìn thấy Lẽ thật, đó là sự giả hình, và những đỉnh cao của nó, chỉ bởi vì ông sẽ phải từ bỏ thể thông công của mình nếu ông chấp nhận những gì là Lẽ thật. Điều đó còn tệ hơn Sam-sôn. Để ý, nhưng họ đã không nắm bắt được Nó. Họ ngồi chặt cứng.

⁷⁰ Bây giờ, ồ, chắc chắn, chúng ta có những buổi nhóm họp mặt tuyệt vời với nhau, “những buổi nhóm,” chúng ta gọi nó là, những buổi nhóm phục hưng thế gian, và vân vân, tất cả đều đầy sự hào nhoáng bề ngoài, chắc chắn, những điều to lớn, và quảng cáo tuyệt vời, “Con người với sứ điệp của thời đại, và A gì đó và B gì đó.” Chúng ta có tất cả điều đó, nhưng Đức Chúa Trời ở đâu? Đó, đó là điều chúng ta đang tìm kiếm, Đức Chúa Trời ở đâu? Một tác phẩm lớn vĩ đại của sự phô trương học thức, người nào đó có đủ học vấn mà sẽ không... sử dụng từ ngữ một nửa số người không thể hiểu những gì ông đang nói, và tuy nhiên ông

đã có một tấm bằng danh dự, và một bằng cấp, và một tấm bằng, và một tấm bằng, mà người đó có thể giảng tập sự và đặt các từ lại với nhau, và đứng rất thẳng thắn, và nói “a-men” hoàn toàn đúng chính xác, và quay lại như một quân nhân, bước ra khỏi bục giảng. Nhưng Đức Chúa Trời ở đâu?

71 Sam-sôn đã đứng trong nơi đó một lần, chính ông, và biết quyền năng của Đức Chúa Trời, nhưng bây giờ ông đã được cạo sạch những đặc ân đó. Ông vẫn to lớn như ông đã từng có, nhưng Đức Chúa Trời không có ở đó.

72 Chúng ta có rất nhiều điều đó ngày hôm nay. Thật quá tệ khi chúng ta có nó, nhưng chúng ta có nó. Bây giờ chúng ta để ý. Nhưng nó không mang lại Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Bây giờ, sự việc của nó là, người ta không muốn trả giá để trở lại với Điều đó. Tôi tin rằng Đức Chúa Trời vẫn y nguyên như Ngài đã từng có. Nhưng, sự việc của nó là, dân sự đã bị cuốn vào thế gian, và thế gian ở trong họ, cho đến nỗi họ chỉ có đủ tín ngưỡng để làm cho họ khốn khổ. Không đủ để thực sự buông ra cho Đức Chúa Trời và dâng cả tấm lòng của anh em vào Ngài, nhưng đủ, “Vâng, tôi đi nhà thờ. Chắc chắn, tôi thích hát hay và vỗ tay. Vâng, tôi thích điều đó, đấy.”

73 Nhưng khi nó đến ngay để đưa những gì anh em nói mình tin để thực hành, và sẵn sàng thú nhận điều sai trái, họ không làm điều đó. Nó thật sự không có ở đó. Họ không có nó. Ồ, đó là sự tin chắc thực sự. Đó là những gì chúng ta cần. Chúng ta đã rời bỏ điều đó từ lâu, cách đây đã lâu, và đánh tráo nó. Lời cầu nguyện, và—và sự xưng tội, và sự tin chắc, chúng ta đã đánh đổi nó để lấy cảm xúc, một sự bắt tay, hay một cú giật mạnh, hay một sự nhảy lên nhảy xuống. Đó là lý do không có sự nắm giữ chặt chẽ, bởi vì không có gì ở đó để giữ họ, cho đến khi anh em đến trên nền tảng của Lời Đức Chúa Trời, của nỗi buồn tin kính, sẵn sàng để ăn năn và làm bất cứ điều gì đúng, và làm những gì đúng, sẵn sàng để sống đúng. Tôi không quan tâm những gì người ta nói, hay bất cứ điều gì khác, anh em sống cho mình, cho Chúa Jêsus Christ và những gì Ngài đã phán. Thế thì anh em lấy một hội thánh như thế, trở lại, có khả năng nó sẽ đến. Nhưng họ không muốn làm điều đó.

⁷⁴ Sam-sôn đã cầu nguyện đúng, “Lạy Chúa, xin cho con chết với những người Phi-li-tin này.”Ồ, chao ôi! Thấy những gì nó sẽ khiến ông phải trả giá không? Điều gì sẽ xảy ra nếu Đức Chúa Trời đáp lời cầu nguyện của ông? “Hãy để tôi chết.”Ồ! Tôi thích điều đó.

⁷⁵ Có phải Patrick Henry đã nói, “Hãy cho tôi tự do hay cho tôi sự chết”? Đúng vậy.

⁷⁶ Được rồi, thế là xong, tự do hay là chết! Nó trở lại với Đức Chúa Trời, hay—hay sự chết. Chúng ta sẽ làm gì? Chúng ta đang bắt chước điều gì? Chúng ta đang cố gắng đóng vai gì, hỡi Cơ-đốc giáo? Nếu Đức Thánh Linh vẫn là Đức Thánh Linh đã giáng xuống vào lễ Ngũ tuần, thì Nó vẫn làm những việc giống như vậy. Cùng một Quyền năng, cùng một Thánh Linh, Nó sẽ hoạt động theo cùng một cách. Chúng ta không cần một hội đồng các giáo hội. Chúng ta cần Kinh Thánh hoạt động trở lại. Điều đó chính xác.

⁷⁷ Bây giờ chúng ta thấy rằng Sam-sôn đã cầu nguyện đúng, “Lạy Chúa, xin cho con chết với kẻ thù,” chết với kẻ thù đã đưa ông vào trong cách đó. Ước gì đó là điều gì mà mọi người nên cầu nguyện cho, tối nay! Và chúng ta thấy điều đã được thực hiện này, là đi ra khỏi Kinh Thánh, đến với một tín điều. Thế thì, chết với điều đó, ra khỏi nó! Chết với nó. Sam-sôn sẵn sàng trả giá để có được Quyền năng của Đức Chúa Trời trở lại. Có một sự giá phải trả cho Nó, nhưng, ngày nay, người ta dường như không làm điều đó.

⁷⁸Ồ, chúng ta nghe sự phục hưng, chắc chắn. Vâng, chúng ta có một cuộc phục hưng giáo phái, có nhiều thành viên hơn, và những việc như thế. Nhưng hãy nhìn vào đạo đức, nó liên tục suy đồi. Hãy nhìn xem họ đang ngày càng xa cách Đức Chúa Trời như thế nào, đang đi xa cách Lời. Và bây giờ khi họ đi vào và đi vào Hội đồng Giáo hội, tại sao, họ đã chấp nhận kẻ giết người lớn nhất mà từ ngữ giáo hội có. Lời mà Đức Chúa Trời đã để lại cho họ, họ bỏ qua tất cả Điều đó. Anh em không thể dạy Kinh Thánh đó; anh em phải dạy tín điều của họ. Nó đấy.

⁷⁹ Sam-sôn biết một điều, và tôi tự hỏi hội thánh có nhận ra ngày nay không. Ông biết rằng tình trạng sa ngã của mình không

thể đáp ứng được thách thức của thời đại. Và tôi biết, ngày nay, rằng tình trạng sa sút của hội thánh không thể đáp ứng thách thức của thời đại này. Và nó sẽ tồi tệ hơn. Kinh Thánh nói, “Như Gian-nét và Giam-be chống trả Môi-se thế nào, thì những kẻ này cũng vậy; những người có tâm trí bại hoại, Đức tin không thể chịu đựng thử thách.” Họ hầu như có thể giả mạo Nó một cách chính xác.

⁸⁰ Môi-se đi xuống với mạng lệnh từ Đức Chúa Trời, với một cây gậy trong tay. Và Đức Chúa Trời phán, “Hãy làm dấu hiệu *này* trước mặt họ. Và nếu họ không chịu lắng nghe điều đó, thì hãy làm dấu hiệu *này* trước họ. Và nếu họ không chịu lắng nghe điều đó, thì Ta sẽ ở với người, Ta sẽ lo liệu phần còn lại của nó.”

⁸¹ Ô, Môi-se đã đi xuống với dấu hiệu đầu tiên của mình. Và, ngay khi ông thực hiện dấu hiệu đầu tiên của mình, có những kẻ giả mạo ở khắp mọi nơi, đang làm điều tương tự. Nhưng Môi-se không bao giờ ồn ào về điều đó. Ông chỉ đứng im, vì ông biết rằng chính Đức Chúa Trời đã sai ông đến. Chúng ta sẽ lặp lại điều đó trong những ngày sau rốt, hãy nhớ. Thấy không?

⁸² Và tình trạng sa ngã của chúng ta bây giờ sẽ không đáp ứng được thách thức của thời đại, tuy nhiên tất cả khung sườn lớn đều ở đây. Có nhiều người Ngũ Tuần trên thế giới ngày nay nhiều hơn bao giờ hết, mà chúng ta biết, nhiều tín đồ Ngũ Tuần hơn. Đúng vậy.

⁸³ Anh em biết đấy, *Khách Mời Chúa Nhật*, tờ báo Công giáo, tờ báo Chúa nhật gọi là *Khách Mời Chúa Nhật*, tôi tin khoảng hai năm trước, đã đưa ra một tuyên bố nào đó như thế này. Ông ấy nói, “Giáo hội phát triển nhanh nhất trên thế giới là những người Ngũ Tuần.” Nói, “Năm ngoái, giáo hội Công giáo đã ghi nhận một triệu người cải đạo, sang đạo Công giáo.” Nhưng đã nói...Đó là tất cả đạo Công giáo. Nhưng nói, “Chỉ riêng giáo hội Ngũ Tuần, tự nó, đã ghi lại một triệu, năm trăm ngàn.”

⁸⁴ Bây giờ cùng cái khung ở đó, nhưng chúng ta không có quyền lực mà chúng ta đã có khi chúng ta còn là một số ít. Tất cả tầm vóc to lớn của Sam-sôn đứng đó, nhưng Quyền năng của Chúa ở đâu? Vâng, hệ thống giáo phái không chứng thực Lời của Chúa. Đúng thế. Bây giờ để ý.

85 Tôi đang nói chuyện với một linh mục sống ngoài ngõ với tôi, giáo hội Thánh Tâm.

86 Cách đây khoảng một tháng, kể từ khi vấn đề mới này xuất hiện, thầy giảng Lutheran đã có linh mục của giáo hội Công giáo, nhà thờ Thánh Tâm, lên giảng trên bục của ông dành cho ông. Và vị—vị linh mục Công giáo đã mời mục sư Lutheran xuống để nói lễ mi-sa cho ông. “Trao đổi bục giảng,” một tin tức trên tờ báo lớn. Vâng. Chắc chắn.Ồ, chao ôi, nếu ai đó có thể thấy điều đó và không...Nếu anh em không thể hiểu điều đó, ồ, anh em—anh em—anh em chắc chắn bị mù Kinh Thánh. Thấy không? Vâng.

87 Tôi đã nói chuyện với linh mục này. Và ông ấy nói với tôi, ông ấy nói, “Tôi muốn nói chuyện với ông, thưa Ông Branham.”

Tôi nói, “Được rồi.”

88 Và ông nói, “Anh đã làm phép báp-têm cho cô gái Frazier này, bằng tên của Mary Elisabeth Frazier?”

Tôi nói, “Vâng, thưa ông, tôi đã làm.”

Ông ấy nói, “Giám mục muốn bản tuyên bố có chữ ký của ông về điều đó.”

Tôi nói, “Tôi hiểu rằng—rằng cô ấy đã quay sang Công giáo.”

89 Và ông ấy nói, “Vâng,” nói, “cô ấy trở lại với giáo hội mẹ.”

90 Và tôi nói, “Vâng, thưa ông,” tôi nói, “mẹ cô ấy đã nói với tôi về điều đó.”

Nói, “Vâng, mẹ cô ấy không hiểu điều đó quá rõ.”

91 Tôi nói, “Vâng, mẹ cô ấy nói với tôi rằng bà ấy ‘thà bước đi với cô ấy đến năm mồ thì hơn.’” Và tôi nói, “Thành thật mà nói, đó là những gì cô ấy đang làm.”

92 Và vì vậy ông nói, ông nói, “Tôi muốn ông ký vào bản tuyên bố này.” Nói, “Ông đã làm phép báp-têm cho cô ấy không? Ông đã làm phép báp-têm cho cô ấy như thế nào?”

Tôi nói, “Trong phép báp-têm Cơ-đốc.”

93 Và ông ấy nói, “Tôi muốn nói *bằng cách nào*, thưa ông? Ông đã rảy nước, đổ nước, hay dìm cô ấy xuống?”

Tôi nói, “Phép báp-têm Cơ-đốc giáo là sự dìm mình xuống.”

94 “Ừ-m,” nói, “được rồi.” Nói, “Bây giờ, ông, ông đã dìm cô ấy xuống lúc đó trong Danh của Cha, Con, và Thánh Linh?”

95 Tôi nói, “Vâng, thưa ông, đó là Chúa Jêsus Christ, đó là Danh của Cha, Con, và Thánh Linh. Đó là cách tôi—tôi đã làm phép báp-têm cho cô ấy.”

96 Và ông nói, “Anh đã làm phép báp-têm cho cô ấy trong Danh của Cha, Con, và Thánh Linh?”

97 Tôi nói, “Vâng, thưa ông. Tôi chưa bao giờ gọi họ những từ ngữ ấy, vậy. Tôi đã làm phép báp-têm cho cô ấy trong *Danh* của Cha, Con, và Thánh Linh, là ‘Chúa Jêsus Christ.’”

98 Ông ấy nói, “Vâng, thưa ông, tôi hiểu rồi,” và ông ấy ghi nó xuống như thế. Ông nói, “Ông biết đấy, đó là cách giáo hội Công giáo ban đầu làm phép báp-têm cho họ.”

Tôi nói, “Ồ, thật vậy à?”

Và ông ấy nói, “Vâng, đó là cách.”

Tôi nói, “Điều gì đã xảy ra? ‘Họ đã điều hành tốt.’”

99 Và ông ấy nói, “Ồ,” ông nói, “ông thấy đấy,” nói—nói, “ông tin Kinh Thánh. Đức Chúa Trời ở trong hội thánh của Ngài.”

100 Tôi nói, “Đức Chúa Trời ở trong Lời Ngài, thưa ông, Lời Ngài.” Tôi nói, “Ông đã nói Phi-e-rơ là giáo hoàng đầu tiên.”

Ông ấy nói, “Phải.”

101 “Ồ,” tôi nói, “thế thì nếu giáo hội Công giáo phải nói tất cả các thánh lễ của nó bằng—bằng tiếng La-tinh, và vân vân, nơi mà nó sẽ không thay đổi; rồi những gì giáo hoàng đầu tiên đã nói, trong Công vụ 2:38, nơi người nói, ‘Hãy hối cải và chịu phép báp-têm, mỗi người trong anh em, trong Danh Chúa Jêsus Christ để được tha tội mình.’”

Ông ấy nói, “Nếu ông sẽ...”

Tôi nói, “Về sự xưng tội này, và vân vân,” tôi nói.

102 Ông nói, “Ồ, Chúa Jêsus chẳng nói với các môn đồ của Ngài, ‘kẻ nào mà các người tha tội, cho họ thì tội họ được tha; còn kẻ nào mà các người cầm tội lại, thì họ sẽ bị cầm tội lại cho kẻ đó?’”

Tôi nói, “Ngài đã phán.”

103 “Thế thì có gì sai với điều đó? Chính Kinh Thánh của ông nói với ông điều đó.”

104 Tôi nói, “Thế thì nếu ông tha tội theo cách mà họ đã tha tội, tôi sẽ làm theo ông. Bởi vì, Phi-e-rơ đã được hỏi, người có các chìa khóa, ‘Chúng tôi phải làm gì để được cứu?’ Người nói, ‘Hãy hối cải, mỗi người trong các ngươi, và chịu phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ để được tha tội mình.’ Bây giờ ông làm điều đó, và tôi sẽ đi với ông.” A-men. Đó là Lời. Đó là cách của Đức Chúa Trời để làm điều đó. Họ đã hạ điều đó xuống. Đó là...

Ông ấy nói, “Ồ, ồ, tôi không hề đến để tranh cãi với anh.”

105 Tôi nói, “Ai đang tranh cãi?” Thấy không? Tôi nói, “Tôi không bao giờ. Tôi không tranh cãi. Tôi...ông vừa hỏi tôi một câu, và tôi đã trả lời nó tốt nhất mà tôi biết.”

106 Tôi nói, “Tôi sẽ hỏi ông một câu.” Tôi nói, “Ông đã nói rằng...rằng Đức Chúa Trời đã ở cùng hội thánh. Và bây giờ tôi sẽ cho ông biết lợi ích của việc nói với ông, những Cơ-đốc nhân đầu tiên, nếu ông muốn gọi họ là Công giáo, được rồi; Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng, Mác, Lu-ca, và tất cả họ, họ, vâng.” Tôi nói, “Thế thì theo trật tự của Kinh Thánh mà những sứ đồ này đã viết, bây giờ ông muốn nói ngày hôm nay rằng giáo phận của các ông bây giờ vĩ đại hơn rất nhiều so với lúc đó, ông biết nhiều sự khôn ngoan hơn không? Và ông biết cách chăm sóc...?”

“Vâng, thưa ông. Điều đó hoàn toàn đúng.”

107 Tôi nói, “Thế thì tại sao lại như vậy, khi họ đi theo những điều răn của Chúa Jêsus Christ, họ đã làm cho kẻ chết sống lại, họ đuổi quỷ, họ đã làm tất cả các loại dấu kỳ phép lạ, và các ông không làm điều đó ngày hôm nay? Bây giờ có chuyện gì vậy?”

108 Nếu hội thánh tốt hơn trong thời đại Lutheran, hay thời đại Wesley, hay bất kỳ thời đại nào khác, hơn là nó đã có ở đó, tại sao họ đã không làm những công việc của họ lúc đó? Thấy không? Thấy không? Chắc chắn vậy. Hãy trở lại với Lời!

109 Sam-sôn đứng đó, bị tước lột quyền năng của mình. Nhưng, anh em biết đấy, có điều gì đó (tôi muốn vội vàng) người Phi-lit-tin không để ý, trong khi Sam-sôn đang đứng đó suy nghĩ về tất cả điều này.

110 Tôi ước gì tôi có thể lấy thế giới Ngũ Tuần và ủng hộ trong một góc phố nào đó, hãy để họ suy nghĩ như thế trong một thời gian, cứ suy nghĩ những điều hợp lý này. Chúng ta đang ở đâu bây giờ với một bộ phận lớn của tổ chức? Mỗi người chống lại người kia. Một Ngôi chống lại Hai Ngôi, Hai Ngôi chống lại Ba Ngôi, và vân vân, tất cả, chỉ là cách nó xảy ra. Điều đó không nên như vậy. Không nên như vậy. Chúng ta nên trở lại, và đến với nhau và giải quyết nó dựa trên nền tảng của CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.

111 Chuyện gì xảy ra với các nhà tiên tri trong hội thánh? Lời của Chúa được cho là đến với các vị tiên tri. Và nếu một tiên tri tuyên bố là một tiên tri, và sẽ chối bỏ Lễ thật này trong Kinh Thánh, theo Lời, ông không phải là một tiên tri. Vậy thì, chúng ta phải có những ân tứ này đặt để chúng ta trong trật tự, giữ chúng ta trong trật tự. Nhưng ở đó, bằng cách này hay cách khác, chúng ta đã tránh xa tất cả. Và họ đứng, lùi vào một góc.

112 Sam-sôn đứng ở đây, đang đứng trong góc, nghĩ về tất cả những gì đã xảy ra. Và những người Phi-li-tin này đang đứng trên đó, với cánh tay họ ôm lấy những người đàn bà này, nhìn xuống, ợ hơi và say xỉn, và ăn mừng chiến thắng trên đẫy tớ của Đức Giê-hô-va. Ô, chao ôi, điều đó không gửi đến điều gì đó qua anh em sao, để nghĩ về điều đó, sự chiến thắng trên kế hoạch của Đức Giê-hô-va! Vâng, đang đứng đó với một thần cá. Đa-gôn là thần cá. Và họ đang thiêu của lễ. Mạng sống con người đã bị lấy đi, một đứa trẻ phải chết để làm của lễ, một thanh gươm đâm xuyên qua nó, tim của nó, cho của lễ. Và họ đã ở đó, đang tổ chức lễ kỷ niệm lớn này về sự chiến thắng trên Đức Giê-hô-va.

113 Và hội thánh tối nay, giống như một đám người Phi-li-tin, đang hả hê trước ý tưởng rằng một Hội đồng Giáo hội, sau một thời gian, sẽ đóng cửa mọi nhà thờ không thuộc về nó. Hỡi Sam-sôn, đừng bao giờ cắt tóc của mình! Hãy ở lại ngay với Lời đó. Tôi không quan tâm điều gì xảy ra, anh em ở lại ngay tại đó với Lời đó. Đừng bị pha trộn vào điều đó.

114 Sam-sôn bắt đầu nghĩ, “Không biết có một khả năng không?” Bây giờ ông nói, “Tôi biết tóc tôi đã mọc ra, nhưng tôi bị mù. Có thể có một khả năng về sự phục hưng khác. Có một khả năng.”

115 Ông nói với cậu bé, “Hãy đặt tay ta trên cột trụ. Đây có phải là những cây cột mà cả tòa nhà được gắn chặt không?”

“Vâng.”

“Và người nói tất cả các vị vua và những người nổi tiếng ở trên cao nhất chứ?”

“Phải.”

116 “Ta mệt. Các người đã phải làm, đã khiến ta làm rất nhiều trò lừa đảo và các thứ! Người sẽ đặt tay ta lên cột chứ?”

117 Và nó đặt tay ông trên cột, và đứng giữa chúng, có lẽ giống như trong thứ tự này. Và ông đứng đó với đôi tay chống vào các cột. Người Phi-li-tin, đang ăn mừng và có một thời gian lớn như vậy, họ đã quên canh chừng ông.Ồ, chao ôi!

118 Nhưng ông bắt đầu nghĩ, “Đức Chúa Trời vẫn là Đức Chúa Trời. Con biết Ngài là vậy. Con đã thử Ngài. Con đã thử thách Ngài. Con biết Ngài vẫn là Đức Chúa Trời. Chính là con sai. Con là người đã phạm tội.” Họ không để ý nước mắt chảy ra từ hốc mắt mù lòa, nhỏ xuống cằm ông. Họ không để ý môi ông đang mấp máy. “Lạy Chúa, con đã làm sai. Xin để con chết với những người Phi-li-tin này.”

119 Ông muốn Lời Đức Chúa Trời bày tỏ trước Giê-sa-bêl đó, hơn là ông muốn có sự sống của chính mình.Ồ, ước gì sự ao ước đó có thể đến với hội thánh lần nữa! Vâng. Ông không cầu nguyện cho một trật tự mới, giáo phái mới, nhưng mà để Lời Đức Chúa Trời có thể được biết đến lần nữa; lời hứa mà ông đã từng có, có thể trở lại với ông lần nữa. Ông ý thức được điều gì sẽ xảy ra nếu lời cầu nguyện của ông được nhậm, nhưng ông đã sẵn sàng và thật thành khẩn.Ồ, nếu hội thánh chỉ có thể có được như thế! Rồi ông kêu lên!

120 Ông cầu nguyện một cách chậm rãi, “Có thể được, Chúa ôi. Nó có thể. Con đứng ở đây, tất cả khung hình lớn của con vẫn đứng yên với nhau. Con ở đây, tóc con đã mọc dài ra. Nhưng con không thể thấy làm cách nào để quất chúng nữa, bởi vì mắt con bị mù. Con không thể thấy con đang đi đâu. Nhưng có thể rằng—rằng Ngài sẽ để điều đó xảy ra lần nữa, Chúa ôi, để tỏ cho thấy quyền năng của Ngài.”

Ông la lớn, “Một lần nữa thôi, Chúa ôi, chỉ một lần nữa thôi!”

121 Ô, nếu hội thánh chỉ có thể kêu lên rằng, “Một lần nữa thôi, Chúa ôi, xin cho chúng con thấy quyền năng của Ngài!”

122 “Một lần nữa thôi!” Và khi ông kêu khóc và cầu xin Đức Chúa Trời, tôi có thể thấy các cơ bắp bắt đầu phồng lên. Mọi thứ thịt trong cơ thể ông bắt đầu vận vẹo. Đức Thánh Linh đang đến trên ông lúc đó. Ông đưa tay vươn ra lần nữa, với quyền năng của Đức Thánh Linh trên ông, giáng xuống tòa nhà. Kinh Thánh nói, “Ngày đó ông đã giết nhiều hơn tất cả những ngày còn lại của mình.” Thế thì, ông đã làm trọn sứ mạng Đức Chúa Trời ban cho ông. “Một lần nữa thôi!”

123 Nó luôn luôn là cách đó khi quyền năng của Đức Chúa Trời đến, những cấu trúc lớn của các chủ nghĩa sụp đổ. Chiến thắng vĩ đại nhất của Sam-sôn trước kẻ thù của mình là vào lúc cuối cùng của ông.

124 Bây giờ cho phép tôi nói điều này, chỉ để kết thúc. Ngũ Tuần, chúng ta có thể đứng ở vị trí trụ cột của những tổ chức lớn này, chúng ta có thể đứng ở cột trụ Hollywood và tất cả những thứ khác này mà phân rẽ chúng ta khỏi tình yêu của Đức Chúa Trời mà ở trong Đấng Christ không, và chúng ta có thể đứng đó và ăn năn, và kêu lớn lần nữa, “Lạy Chúa, một lần nữa thôi làm cho chúng con trở nên ngũ tuần! Một lần nữa thôi, Chúa ôi, một lần nữa xin làm cho chúng con trở nên ngũ tuần! Một lần nữa thôi cho thấy quyền năng của Ngài trong chúng con, Chúa ôi! Chỉ một lần nữa thôi?”

125 Hãy lắng nghe, hãy hủy diệt kẻ thù của anh em trước khi kẻ thù của anh em hủy diệt anh em. Ngài sẽ làm điều đó. Hãy mang trở lại những buổi nhóm thời xưa và sự việc. Và, ồ, hãy để mặc Đa-li-la, để mặc thế gian, điều đó làm cho anh em lạc vào những điều nhỏ nhặt mà anh em không nên làm. Và những điều nhỏ nhặt, những rắc rối đến trong hội thánh, và anh em sẽ không chịu sự sửa trị bởi vì anh em không phải làm thế; anh em có thể đến nhà thờ khác, và những việc như thế. Trong những ngày đầu tiên, khi một người không tuân theo Lời Đức Chúa Trời, họ đã đem người đó ra, chết.

¹²⁶ “Mang chúng ta trở lại với ngũ tuần!” Không phải sự phô trương của Hollywood, nhưng sự hết lòng hướng về Đức Chúa Trời là điều chúng ta cần. “Một lần nữa thôi, Ôi Chúa, một lần nữa thôi!”

¹²⁷ Nếu tôi có thể thấy điều đó xảy ra, nếu đôi mắt già yếu của tôi có thể nhìn lại và thấy rằng hội thánh quên đi sự khác biệt của nó! Nếu tôi có thể thấy hệ thống giáo phái đó bị suy sụp, và quăng nó ngay vào vạt áo của Hội đồng, và nói, “Chúng tôi không muốn liên quan gì với nó! Chúng ta sẽ không để mất quyền thừa kế của chúng ta!” Nếu tôi có thể nhìn thấy Ba Ngôi và Một Ngôi, và tất cả họ, đến với nhau và nói, “Thưa các anh em, chúng ta hãy trở lại nơi chúng ta đã lìa bỏ Ngài. Chúng ta hãy quay trở lại nơi chúng ta đã bắt đầu làm âm ĩ với nhau, hãy trở lại ngay đề tài phép báp-têm bằng nước, và trở lại ngay và nhận lấy đường lối Kinh Thánh cho điều đó,” và rồi kêu lên, “Một lần nữa thôi, Chúa ôi, một lần nữa thôi!” Và lấy đi tất cả sự phô trương quảng cáo con người này...và rất nhiều người này lên bục giảng và họ không biết gì về Đức Chúa Trời hơn một con thỏ biết về những đôi giày tuyết, và những người nữ này với những bộ váy quá chật đến nỗi da của họ lộ ra bên ngoài, bước đi lên xuống bục giảng, vỗ tay và nhảy xung quanh như thế, giống như một đám người đang biểu diễn hay điều gì đó khác.

¹²⁸ “Đức Chúa Trời ôi, xin mang chúng con trở lại với Đức Thánh Linh và quyền năng, và sự bày tỏ của Lời! Một lần nữa thôi, Chúa ôi, một lần nữa thôi!” Anh chị em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, một lần nữa thôi, xin cho con thấy sự Hiện diện của Chúa Jêsus Christ bước đi qua hội thánh, xin cho con thấy quyền năng của Ngài và lời hứa của Ngài được bày tỏ trước chúng con. Một lần nữa thôi, Chúa ôi, một lần nữa thôi! Đức Chúa Trời ôi, xin thương xót, xin giúp chúng con!”

¹²⁹ Anh chị em thấy những điều khác này mang lại cho chúng ta điều gì không? Nó giết chết chính...nó xua đuổi bản chất của Đấng Christ, ra khỏi hội chúng, ra khỏi—ra khỏi giáo hội, ra khỏi dân sự. Chúng ta nên được đan kết với nhau đến nỗi sẽ không có

gì phân rẽ chúng ta khỏi Lời này và tình yêu của chúng ta dành cho nhau.

¹³⁰ Chúa Jêsus Christ ở đây. Ngài là Cha của chúng ta. Ngài là Mẹ của chúng ta. Ngài là Đấng Chữa Lành của tôi. Ngài là Vua của tôi. Ngài là Đức Chúa Trời của tôi. Ngài là Sự Sống của tôi. Ngài là niềm vui của tôi. Ngài là sự bình an của tôi. Tất cả những gì có, Ngài hiện có, dành cho tôi. Ngài là mọi sự trong mọi sự tôi. Ngài ở đây bây giờ.

¹³¹ Ngài muốn mang hội thánh trở lại nơi đó. Tự hỏi liệu chúng ta có thể kêu lên, “Một lần nữa thôi, Chúa ôi,” và để cho những—những giọt nước mắt ăn năn rơi ra khỏi hốc mắt mù lòa của chúng ta không? Tôi không chính xác đang nói chuyện với hội thánh này. Điều này được ghi âm, anh em thấy, ở đây, điều này sẽ đi khắp thế giới. Hãy để chúng ta—hãy để dân sự của chúng ta trở lại với điều đó lần nữa, hãy để nó trở lại nơi mà chúng ta có thể kêu gọi lại một—một buổi nhóm như chúng ta đã từng có.

¹³² Thậm chí mất mười hay mười lăm năm, trở lại, hãy xem nó đã suy tàn như thế nào kể từ đó, hãy nhìn xem nó đã đi xuống như thế nào, xuống, xuống. Nó hầu như là một sự xấu hổ, một người cảm thấy xấu hổ, hầu như, để nói về sự chữa lành Thiêng liêng, có rất nhiều sự sỉ nhục mang đến trên nó; nói về Đức Thánh Linh, khi quá nhiều sự sỉ nhục đã được mang đến trên Nó. Đúng vậy. Đó không phải là lỗi của Đức Chúa Trời. Đó là một Sam-sôn đã rời bỏ các nguyên tắc của Lời Đức Chúa Trời, và đã thay thế điều gì khác, và để cho tổ chức cạo trọc ông, ra sức thuyết phục ông vào trong nó.

¹³³ Tôi nói với anh em, thừa anh em, chị em của tôi, nếu tôi không bao giờ nhìn thấy anh chị em nữa phía bên này cửa—của Thanh Phán xét vĩ đại của Đức Chúa Trời, “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Lời Ngài, đối với tôi, là Sự Sống. Ngài ở đây bây giờ. Anh chị em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Tôi biết Ngài đang ở đây.

¹³⁴ Và điều duy nhất anh chị em phải làm, để biết Ngài đang ở đây, là tự tránh xa khỏi con đường đó. Hiểu không? Chừng nào anh em còn ở trong con đường đó, thì Đức Chúa Trời không thể

làm gì cho anh em. Khi anh em nghĩ những ý tưởng của mình, thì những ý tưởng của Đức Chúa Trời không có cơ hội. Nhưng nếu anh em bỏ suy nghĩ những ý tưởng của mình, và suy nghĩ những ý tưởng của Ngài! “Ý tưởng của Ta không phải là ý tưởng của người,” Ngài phán. “Nếu điều chi đáng ngợi khen nào, nếu điều chi nhân đức, thì hãy nghĩ về những điều này.” Không phải những gì giáo hội nào đó sẽ nói về nó, nhưng những gì Đức Chúa Trời đã nói về nó!

¹³⁵ Giống như người phụ nữ nhỏ bé này đang nằm ở đây, đang run rẩy trong cái giường nhỏ này. Người đàn bà đó sẽ nằm như thế suốt đời, trừ phi bà ấy có thể có được đức tin của mình—của mình đặt đúng đắn vào Chúa Jêsus Christ. Và cho dù điều gì đến hay đi, nó được bày tỏ cho chị ấy, thế thì sẽ không có gì ngăn cản được sự chữa lành. Đúng vậy. Nhưng khi chị có được...Tùy thuộc vào những gì chị đang nghĩ về.

¹³⁶ Nếu anh chị em chỉ tin và có đức tin, Đức Chúa Trời có thể làm bất cứ điều gì cho anh chị em. Và điều vĩ đại nhất Ngài có thể làm cho anh chị em, tối nay, là đưa linh hồn anh chị em trở lại ngay trong sự Hiện diện của Ngài. Ngay phía sau đó đến nơi mà mọi người ở đây...

¹³⁷ Cứ suy nghĩ, điều gì sẽ xảy ra nếu Đức Thánh Linh có mọi người ở đây hoàn toàn trong sự kiểm soát của Ngài? Hãy suy nghĩ về những gì sẽ xảy ra tối nay, nghĩ về những gì sẽ xảy ra ở Shreveport vào lúc này vào tối mai! Họ sẽ có những đầu đề ở khắp mọi nơi, “Một nhóm người đã phát điên. Họ đang chữa lành người đau và khiến người chết sống lại. Họ đang làm mọi thứ ở Shreveport, Louisiana, Hoa Kỳ, nước Mỹ.” Họ sẽ đưa điều đó trên ti-vi, về những gì họ đang làm, nếu Đức Thánh Linh có thể hoàn toàn kiểm soát.

¹³⁸ Tại sao Ngài không? Ngài muốn. Ngài sẵn lòng. Ngài đang chờ đợi. “Ồ,” anh em nói, “tôi đã cầu xin Ngài rất nhiều điều, tôi chỉ ghét cầu xin Ngài quá nhiều.” Hãy cầu xin dư dật, hầu cho sự vui mừng của anh em được đầy dẫy!

¹³⁹ Anh em có thể tưởng tượng một con cá nhỏ, dài hơn một phân, ở giữa Thái Bình Dương, nói, “Tốt hơn tôi nên uống nước này một cách tiết kiệm, ngày nào đó, tôi có thể cạn kiệt”? Anh em

có thể nghĩ về một con chuột nhỏ lớn cỡ đó, trong những hầm trú ẩn vĩ đại của Ai Cập, suy nghĩ, “Tôi sẽ tự cho phép mình ăn một hạt mỗi ngày, bởi vì tôi có thể cạn kiệt trước khi mùa gặt kế tiếp đến”? Ô, chào ôi! Bây giờ hãy chia điều đó cho một trăm tỷ, và đó là cách dễ dàng anh em có thể làm cạn kiệt lòng thương xót của Đức Chúa Trời và ân điển và quyền năng đối với anh em, nếu anh em chỉ tin điều đó, anh em có thể bỏ chính mình...Ồ, tôi xin lỗi tôi...đó là, anh em không thể làm cho Ngài cạn kiệt.

¹⁴⁰ Ngài là nguồn suối vô tận của Sự sống Đời đời, ở đây tối nay để bày tỏ bất kỳ lời hứa Thiên liêng nào trong Kinh Thánh của Ngài, cho bất cứ ai mà sẽ tin Nó. A-men. Vâng, thưa quý vị. Điều duy nhất quý vị làm là uống. Hãy đến với suối nước và uống. Uống cho đến khi quý vị thỏa mãn. Quý vị không thể làm cho Ngài cạn kiệt. Không, thưa quý vị. Ngài hoàn toàn là Đấng không thể cạn kiệt, và anh em có thể chỉ uống và uống và uống. Anh em có thể uống sự chữa lành của mình vào. Anh em có thể uống sự cứu rỗi của mình vào. Cứ đến và uống. “Hãy để người nào khát đến và uống.” A-men. Tôi—tôi—tôi—tôi biết Ngài đang ở đây, và tôi biết Ngài sẽ làm điều đó thật dư dật, dồi dào nếu chúng ta cứ để Ngài làm điều đó.

¹⁴¹ Tôi vừa thấy điều gì đó xảy ra. Và tôi—tôi không muốn bắt đầu một trong những buổi nhóm đó, anh em thấy đấy, về những khả tượng, bởi vì tôi—tôi đang nói về điều gì khác. Đấy, tôi đang nói về việc anh em đến, không phải để chữa lành thể chất, nhưng đến để—để...Ngay khi họ bắt đầu làm điều đó, bây giờ đó chỉ là... Thấy đó, ngay khi tôi thư giãn chính mình lúc đó, để đi ra, điều đầu tiên anh em biết, người ta bắt gặp, anh em biết đấy, anh em cảm thấy điều đó đang đến.

¹⁴² Ở đây, tôi có thể nói với anh em. Người đàn ông đó đang ngồi ở phía sau đó, với con trai của cháu trai mình có cái hông tồi tệ đó. Nếu ông tin, Đức Chúa Trời sẽ chữa lành và làm cho ông khỏe mạnh. Anh có tin rằng Ngài sẽ chữa lành cho anh ấy và làm cho anh ấy khỏe mạnh không? [Người anh em nói, “A-men.”—Bt.] Nếu anh tin, thế thì Đức Chúa Trời sẽ làm điều đó. Thấy không? Hoàn toàn đúng. A-men.

¹⁴³ Đây là một người đàn ông đang ngồi ngay tại đây, đang nhìn thẳng vào tôi. Anh ấy đang cầu nguyện cho gia đình mình. Anh ấy thực sự không đến từ đây. Anh ấy đến từ Nam Carolina. Ông Dixon. Nhưng nếu ông chỉ tin hết lòng, Đức Chúa Trời sẽ ban ơn phước đó cho ông. Ông tin điều đó không, thưa ông? Tôi hoàn toàn xa lạ với ông ấy. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ông ấy, trong đời. A-men. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ông, trong đời.

¹⁴⁴ Nhưng ông hiểu tôi muốn nói gì không? Đó là gì? “Điều đó hoạt động như thế nào, Anh Branham?” Khi Anh Branham có thể ra khỏi con đường! Vâng, thưa quý vị. Khi tôi có thể đi ra khỏi con đường, thì Chúa Jêsus Christ bước vào.

¹⁴⁵ Thật bởi cách đó, ngay phía trên anh ấy, là một người khác bắt Lửa, và anh ấy cũng đến từ Nam Carolina. Đúng vậy. Tôi thấy Nó lơ lửng ngay trên anh ấy. Điều đó hoàn toàn đúng. Anh ấy đang cầu nguyện cho một anh em nghiện rượu. Điều đó hoàn toàn đúng. Hãy lắng nghe. Anh là Anh Holmes. Anh tin rằng Đức Chúa Trời...Đó có phải là tên của anh phải không? Đức Chúa Trời làm cho...Đức Chúa Trời sẽ ban điều đó cho anh.

Anh em hiểu tôi muốn nói gì không? “Một lần nữa thôi, Chúa ôi, một lần nữa thôi!”

¹⁴⁶ Chúng ta hãy đứng lên trên đôi chân của mình, mọi người. Hãy kêu lên, hỡi người Ngũ Tuần, hãy giơ tay lên, “Một lần nữa thôi, Chúa ôi! Một lần nữa thôi, lạy Chúa, một lần nữa thôi!” Ha-lê-lu-gia! Tôi không biết phải làm gì, nhưng Nó ở đây. Chúng ta hãy kêu lên, đồng lòng, “Một lần nữa, Chúa ôi!” Hãy kêu lên, “Một lần nữa, Chúa ôi! Một lần nữa, Chúa ôi! Một lần nữa thôi, Chúa ôi, xin ban Quyền năng của Ngài, xin ban ơn phước Ngài. Xin ban Đức Thánh Linh đến trên chúng con, giống như một cơn gió thổi ào ào, và đổ đầy mọi linh hồn ở trong đây, một lần nữa.” Vinh hiển thay Đức Chúa Trời! Hãy tin điều đó với cả tấm lòng. “Một lần nữa thôi, Chúa ôi, một lần nữa thôi!” Ha-lê-lu-gia!

¹⁴⁷ Hãy say về Thánh Linh! Nếu Đức Thánh Linh có thể tuôn đổ vào anh em cho đến nỗi anh em say sưa quên tên mình là gì, cho đến khi anh em quên đi mọi nghi ngờ của mình; khiến anh em say sưa về Thánh Linh cho đến nỗi anh em quên đi những nghi ngờ của mình, a-men, thì anh em có thể đến nơi nào đó với

Đức Chúa Trời. Rồi tiếng kêu, “một lần nữa thôi,” cất lên từ sự chân thành, và rồi một tiếng khác. Ha-lê-lu-gia! Được đầy đầy Đức Thánh Linh, những người này say với Thánh Linh; Sự công bình và thánh khiết của Đức Chúa Trời, và quyền năng, làm cho anh em say sưa cho đến nỗi anh em quên mất mình là ai. Anh em không là gì cả, khi bắt đầu. Hãy nhớ, Đức Chúa Trời muốn đến trong anh em. “Một lần nữa thôi, Chúa ôi, một lần nữa thôi! Một lần nữa thôi, Chúa ôi, một lần nữa thôi!”

¹⁴⁸ Ô, hỡi Ngũ Tuần, hỡi Ngũ Tuần, hãy hành động vì sự sống của mình! Chỉ còn một ít thời gian nữa. Nó trễ hơn anh em nghĩ. Nếu tôi không bao giờ nói một lời nào khác từ bục giảng này, hãy nhớ, hãy hành động vì sự sống của anh em! Nó trễ hơn anh em nghĩ. Tôi cảm thấy Đức Thánh Linh ở trên tôi, nói, “Nói lại điều đó lần nữa.” Hãy hành động vì sự sống của mình! Nó trễ hơn anh em nghĩ.

¹⁴⁹ Một lần nữa thôi, Chúa ôi, một lần nữa đổ đầy Đền tạm Sự Sống với Sự sống Đời đời, mọi thành viên ở đây. Và xin để sự Vinh hiển của Chúa giáng trên hội chúng này, lạy Chúa Jêsus. Ha-lê-lu-gia! Ha-lê-lu-gia! Tôi tin Đức Chúa Trời. Một lần nữa thôi, Chúa ôi, một lần nữa để con người quên họ là ai. Xin cho con người quên đi sự không tin của mình, để chúng ta có thể kêu lên, “Một lần nữa thôi, Chúa ôi, một lần nữa thôi!”

Anh chị em yêu Ngài không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

¹⁵⁰ Ôi Đức Chúa Trời, là Cha trên Trời, xin ban cho chúng con một sự phục hưng trong linh hồn chúng con, Chúa ôi. Chúng con thấy những—những—những ngọn đèn đang bốc khói, Lửa trên bàn thờ sắp tàn. Ôi Chúa là Đức Chúa Trời, xin nhìn xuống một dân tộc tội lỗi bị nguyên rủa, nhưng, Chúa ôi, đừng quên dân sự của Ngài. Dân sự ở đây đã phấn đấu trong nhiều năm, lạy Chúa, để xây dựng nền kinh tế nhỏ bé này cho Ngài. Đền tạm Sự Sống được xây dựng, Chúa ôi, cho một—một trạm cứu rỗi linh hồn, cho một sự phục hưng. Ôi Đức Chúa Trời, một lần nữa tuôn đổ Quyền năng Thánh của Ngài vào trong đó. Đánh thức mọi thành viên, lấy ra mọi sự khác biệt. Xin ban xuống một cơn mưa Lửa Thánh của Đức Chúa Trời và thắp sáng linh hồn chúng con, Chúa ôi, với sự Hiện diện của Chúa Jêsus Christ. Xin cho dân sự

không bị quá khom lưng trong sự không tin, để họ có thể thấy rằng Ngài ở đây với chúng con; và Ngài là Lời, và là Đấng Phân Biệt những ý tưởng trong lòng, như Kinh Thánh đã được chứng minh cho chúng con, hết lần này đến lần khác. Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, xin cho chúng con thức tỉnh những giác quan của mình, về Thánh Linh của Đức Chúa Trời đang ở giữa chúng con. Xin nhậm lời, Cha ôi. Con giao phó điều đó cho Ngài, với chính con. A-men.

¹⁵¹ Thưa anh, chị em, tôi không biết, trong Kinh Thánh của tôi, về bất cứ người nào khác Đức Chúa Trời đã hứa làm trước khi sự Cất lên của Hội thánh. Tôi không biết. Anh chị em đang nghĩ về dấu hiệu của con thú, đang đến; Tôi đã nói với anh chị em, đó là, họ đã làm điều đó. Thấy không? Điều tiếp theo còn lại là cho sự Cất lên của Hội thánh. Nó có thể đến bất cứ lúc nào, và không làm gián đoạn lời Kinh Thánh nào trong Kinh Thánh, theo như tôi biết. Đức Chúa Trời biết điều đó đúng. Vâng, thưa quý vị. Thì giờ đã gần rồi. Nó trễ hơn chúng ta nghĩ.

¹⁵² Chúng ta hãy nhắm mắt lại, và hát, *Tôi Yêu Ngài*. Có lẽ, nếu chúng ta sẽ thờ phượng và ngợi khen Ngài, có lẽ Ngài sẽ làm điều gì đó. Tôi đã cầu nguyện suốt tuần này, để thấy một sự đột phá trong đền tạm này. Tôi đã cầu nguyện trước khi tôi đến đây. Tôi có nhiều người đang cầu nguyện cho điều này.Ồ, có—có lời cầu nguyện đang dâng lên cho điều này. Tôi đang cố gắng tin bằng cả tấm lòng. Chúng ta hãy thức tỉnh, nhanh lên. Chúng ta hãy cứ thờ phượng Ngài và ngợi khen Ngài, khi chúng ta hát bài đó bây giờ với đôi mắt nhắm lại và bàn tay chúng ta dâng lên cho Đức Chúa Trời.

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
 Bởi vì Ngài đã yêu tôi trước
 Và đã mua sự cứu rỗi của tôi
 Trên cây Thập tự.

¹⁵³ Bây giờ trong khi chúng ta hát câu tiếp theo, hãy bắt tay với người nào đó bên cạnh anh em, người anh em Cơ-đốc của anh em, nói, “Xin Chúa ban phước cho anh em,” bây giờ trong khi chúng ta hát bài đó.

Tôi yêu Ngài, tôi...

Nếu anh chị em yêu nhau, anh chị em không thể tránh khỏi việc yêu mến Đức Chúa Trời.

Bởi vì Ngài yêu tôi trước...

...?...

...sự cứu rỗi

Trên cây Thập tự...

¹⁵⁴ Bây giờ chúng ta hãy nói, “Ha-lê-lu-gia!” “Ha-lê-lu-gia!” Nói lại lần nữa, “Ha-lê-lu-gia!” Một lần nữa, “Ha-lê-lu-gia!” Ngợi khen Đức Chúa Trời của chúng ta!

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài

Bởi vì...

Anh Don, anh sẵn sàng chứ?

Chỉ Một Lần Nữa Thôi, Chúa Ôi VIE63-1201E

(Just Once More, Lord)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 1 tháng Mười hai, năm 1963, tại Đền tạm Sự Sống ở Shreveport, Louisiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org